

НА МОРЕТО

— Пуфъ-пафъ, пуфъ-пафъ! — пухти влакътъ. Азъ поглеждамъ презъ прозореца навънъ. Мжчно ми е, дори ми се плаче. Цъла нощъ пжтуваме, ето и обѣдъ наближава, а Варна още се не показва. Почнахъ да се страхувамъ, че никога нѣма да стигнемъ. Колелата на трена не спиратъ, тракатъ, машината пухти и пакъ нѣма край нашето пжтуване. Ехъ, ако бѣхъ сама щѣхъ да си поплача малко и, вѣрвамъ, би ми олекнало. Но сега ще ми се смѣятъ по-малкитѣ деца отъ мене.

Азъ съмъ ученичка въ първи класъ, а до менъ седи едно първолаче. То юнашки се клати на скамейката, дрѣме и съвсемъ нѣма намѣрение да плаче.

— Морето!... Морето! — Извика нѣкой отъ съседното купе. Всички скочихме и се трупнахме на прозорцитѣ на вагона.

— Не, още не е морето! Това е Девненското езеро, — каза нашата учителка, като се приближи до насъ. — Още малко и ще стигнемъ при морето. Тамъ ще му се нагледаме до насита, ще се кжпемъ въ него, ще играемъ съ неговитѣ вълни.

Следъ малко стигнахме Варненската гара. Докато азъ се опитвахъ да повдигна тежкия си куфаръ, скочиха въ вагона нѣколко мжже. Тѣ грабнаха багажа ни и скоро се намѣрихме при три голѣми автобуси, които ни чакаха.

Прелетѣхме презъ Варна. Излѣзохме вънъ отъ града. Предъ насъ се откри чудна картина. Като синя атлазена коприна блести морето и заслѣпява погледа. Далече нѣкъде, то се слива съ небето. Край брѣга, като огромна змия се вие хубавото асфалтирано шосе. Край него, по хълмоветѣ, накацали лозя, и срѣдъ тѣхъ се бѣлѣятъ кжщички — Варненскитѣ къшкове.

Ние хвърчимъ. Ето дворецътъ „Евксиноградъ“, ето и манастирътъ „Св. Константинъ“. А изкочи предъ насъ и нашето лѣтовище „Кооперативенъ ратникъ“. Боже мой! Зданието е цѣлъ дворецъ, срѣдъ разкошна градина, съ чудно красиви цвѣтя. Стотини крачки предъ него е морето. Черното море. То блѣсти сега като разтопено злато и замайва погледа. Леко се люлѣятъ кждравитѣ морски вълни и кротко се удрятъ о брѣга.

До като се опоннимъ отъ това смайване, поведоха ни въ зданието. Влѣзохме.